

Kniha Daniel — číslo osm

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

Ve třetím roce kralování Jójakíma, krále judského, přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, k Jeruzalému a oblehl jej. A Pán vydal do jeho ruky Jójakíma, krále judského, i část nádob domu Božího; ty odnesl do země Šineáru do domu svého boha a nádoby přinesl do pokladnice svého boha. Daniel 1,1.2.

Knihy Daniel a Zjevení jsou touž knihou a tytéž prorocké linie, které jsou znázorněny v knize Daniel, jsou převzaty v knize Zjevení. Zjevení Ježíše Krista představuje závěrečné prorocké poselství, které je odpečetěno těsně před ukončením doby milosti.

Pravdy, které byly v minulosti správně pochopeny z knihy Zjevení, avšak byly zapečetěny zvykem a tradicí, jsou stále pravdou, a dnes jsou znovu odpečetěovány Lvem z pokolení Judova a tyto pravdy nyní zjevují své dokonalé naplnění.

Pravdy, které byly v minulosti správně pochopeny z knihy Daniel, avšak byly zapečetěny zvykem a tradicí, zůstávají pravdou, a dnes jsou znovu odpečetěovány Lvem z pokolení Judova a tyto pravdy nyní zjevují své dokonalé naplnění.

Daniel je jednoduše první ze dvou knih, které představují Zjevení Ježíše Krista.

Jójakím je symbolem zmocnění prvního poselství v reformním hnutí. Je také symbolem smlouvy, neboť změna jména prorocky označuje počátek smluvního vztahu. Smluvní vztah, do něhož Bůh vstupuje s lidem, který dříve nebyl Božím smluvním lidem, začíná při zmocnění prvního poselství.

Kdysi jste nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kdysi jste nedošli milosrdenství, nyní však jste došli milosrdenství. 1 Petr 2,10.

Symbolika změny jména jakožto znaku smluvního vztahu je doložena tím, že Abramovo jméno bylo změněno na Abraham, Sarajino jméno na Sárú, Jákobovo jméno na Izrael a Saulovo na Pavla. Existují i další svědectví o tomto symbolu, avšak v první kapitole knihy Daniel je Danielovo jméno změněno na Beltšasar, Chananjásovo na Šadrak, Míšaelovo na Měšak a Azarjásovo na Abed-nego.

Když Pán vstupuje s nějakým lidem do smluvního vztahu, zároveň mívá bývalý smluvní lid. Jójakím představuje smluvní lid, který je mýjen, a Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš představují smluvní lid, který je poté vybírán. Když lidé vstupují do smluvního vztahu, jsou následně zkoušeni, zda budou zachovávat podmínky smlouvy. Tato zkouška je znázorněna úkonem jedení.

Adam a Eva při zkoušce selhali skutkem jedení, a když Bůh poprvé vstoupil do smlouvy s vyvoleným lidem, zahájil tento vztah tím, že je zkoušel manou. Starověký Izrael při této zkoušce nakonec selhal, avšak tím poskytl první zmínku i první svědectví o tom, že smluvní zkouška není jednorázovou zkouškou, nýbrž procesem zkoušení. Při desáté zkoušce jim bylo určeno, aby v

průběhu následujících čtyřiceti let zemřeli na poušti. Bůh pak vstoupil do smlouvy s Jozuem a Kálebem, čímž vydal svědectví o tom, že když Pán vstupuje do smlouvy s vyvoleným lidem, zároveň mívá někdejší smluvní lid. Na konci starověkého Izraele, který byl zároveň počátkem duchovního Izraele, byl poslední proces zkoušení pro starověký Izrael prvním procesem zkoušení pro duchovní Izrael a byl znázorněn jako Chléb z nebe. To bylo předobrazeno manou v prvním procesu smluvního zkoušení.

V onom procesu zkoušky, který byl zároveň prvním i posledním procesem zkoušky, Ježíš označil zkoušku nebeského Chleba, když řekl, že ti, kdo jsou jeho smluvním lidem, musí jíst jeho tělo a pít jeho krev. Při tomto představení ztratil více učedníků než kdykoli jindy během své služby. Tato rozepře v jeho službě byla vrcholným bodem znázornění procesu smluvní zkoušky a sestra Whiteová tuto událost obšírně komentuje v knize Touha věků, kde název kapitoly zní „Krise v Galileji“. Jméno Galilea znamená „závěs“ nebo „bod obratu“ a v této kapitole vykládá, proč se učedníci od něho odvrátili. Odmítli uplatnit jeho svědectví o požadavku jíst jeho tělo a pít jeho krev správnou prorockou metodologií. Uvádí, že se drželi zvyků a tradic prorockých pojetí, která satan vstúpil do biblického porozumění starověkého Izraele. Tato nedorozumění jim poskytla to, co pokládali za záminku, aby jeho slova vykládali doslovně namísto duchovně. Také poukazuje na to, že když se ti, kdo se od Ježíše „odvrátili“ (Galilea), kteří jsou označeni v šesté kapitole Janova evangelia (Jan 6,66), od něho odvrátili, již s ním navěky nechodili.

Stejně jako při prvním, tak i při posledním procesu smluvního zkoušení starověkého Izraele zjišťujeme, že když Bůh vstupuje do smluvního vztahu s vyvoleným lidem, zároveň mívá bývalý smluvní lid. Dále zjišťujeme, že tento lid zkouší nikoli jedinou zkouškou, nýbrž procesem zkoušení. Rovněž vidíme, že tento proces zkoušení je znázorněn něčím, co má být pojedeno. Také zjišťujeme, že tento pokrm představuje Slovo Boží a že zkouška zahrnuje volbu mezi dvěma druhy pokrmu k jídlu. Budeme jíst z každého stromu, o němž Bůh řekl, že z něho smíme jíst, anebo budeme jíst ze stromu, z něhož nám bylo zakázáno jíst? Také zjišťujeme, že volba toho, co jíst, zahrnuje i zkoušku toho, jak jíme nabízený pokrm.

Na konci duchovního Izraele, v době milleritského hnutí, bylo první poselství zmocněno 11. srpna 1840. Jójakím zde představuje protestanty, kteří jsou tehdy odváděni do Babylóna, aby se stali jejími dcerami. Byli postaveni před zkoušku, když sestoupil anděl ze Zjevení 10 a v ruce měl otevřenou knížku. Právě jako se Jójakím vzeprél požadavkům Nebúkadnesara a poté byl odveden do zajetí, protestanti odmítli jíst pokrm z andělovy ruky na základě tradic a zvyků, které si s sebou přinesli z temného středověku.

Na jaře roku 1844 dospěl proces zkoušky pro Jójakíma a protestanty k „bodu obratu“ a právě tak jako v prvním procesu zkoušky pro duchovní Izrael se „odvrátili“ a již více nechodili s Ježíšem. V oné historii Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš představují millerity, kteří se rozhodli jíst malou knihu, která byla sladká v jejich ústech, ale zhořkla v jejich nitru.

Zahrneme-li Adama a Evu, máme čtyři klasické svědky toho, že zkouška je znázorněna úkonem jedení. Máme několik prorockých svědků, kteří všichni nesou pečeť prvního i posledního. Svědectví o zkoušce manny je prvním svědkem a zkouška Chleba z nebe je jak první zkouškou pro

duchovní Izrael, tak zároveň posledním svědkem pro starověký Izrael. Zkouška malé knížky je zároveň první i poslední. Je koncem putování duchovního Izraele jako církve na poušti a je prvním z těch, kteří byli vyvoleni, aby byli konečným denominovaným lidem Božím. Millerité byli počátkem Božího denominovaného lidu, který měl být rozpoznán jako pravý roh protestantismu. Existuje několik svědků procesu zkoušení, který začíná tehdy, když je první poselství zmocněno.

V těchto zkušebních procesech přichází „bod obratu“, kdy se téměř všichni učedníci odvrátí. Při svědectví Jozua a Káleba se celý Izrael odvrátil a hledal cestu zpět do Egypta. V církvi v Galileji se většina učedníků odvrátila. Protože Ježíš je Alfa i Omega, je „bod obratu“, který je znázorněn na konci zkušebního procesu, také zobrazen na jeho počátku. Když byla starověkému Izraeli poprvé poskytnuta mana, byli mezi nimi takoví, kteří se od pokynů okamžitě odvrátili. Při Kristově křtu se odvrátil a odešel na poušť. Sestra Whiteová používá symbol bodu obratu velmi poučným způsobem.

„Jsou období, která představují body obratu v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto různé krize nastanou, je dáno světlo pro danou dobu. Je-li přijato, nastává duchovní pokrok; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání. Pán ve svém slově odhalil útočné dílo evangelia, jak bylo vykonáváno v minulosti a jak bude pokračovat i v budoucnosti, až do závěrečného zápasu, kdy satanské mocnosti vykonají svůj poslední podivuhodný pohyb. Z onoho slova rozumíme, že již nyní působí síly, které uvedou poslední velký konflikt mezi dobrem a zlem — mezi satanem, knížetem temnoty, a Kristem, Knížetem života. Avšak přicházející vítězství pro ty, kdo milují Boha a bojí se Ho, je stejně jisté, jako je Jeho trůn upevněn v nebesích.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

Když byla starověkému Izraeli poprvé dána manna, bylo dáno světlo pro tyto dějiny. Při Kristově křtu bylo dáno světlo pro tyto dějiny. Dne 11. srpna 1840 bylo dáno světlo pro tyto dějiny. Každý z těchto zlomových okamžiků označuje počátek procesu zkoušky, který nakonec končí při dalším zlomovém okamžiku, kdy se někdejší smluvní lid odvrací a již nechodí s Kristem.

Protože tyto rozličné zkušební procesy představují jak proces zkoušky pro lid bývalé smlouvy, tak i pro lid nové smlouvy, existují dva závěry tohoto zkušebního procesu. Závěrem zkušebního procesu, a tedy konečným bodem obratu pro protestanty v milleritských dějinách, bylo jaro roku 1844. Závěr zkušebního procesu (na podzim roku 1844), neboli bod obratu pro samotné millerity, nastal po bodu obratu pro někdejší lid Boží.

V dějinách Krista je proces zkoušky vyznačen tím, že dvakrát očistil chrám, jednou na počátku své služby a poté znovu na konci své služby.

„Když Ježíš započal svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními úkony Jeho služby bylo druhé očistění chrámu. Tak i v závěrečném díle varování světa jsou církvím dána dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, neboť napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4. 5).“ Selected

Messages, kniha 2, 118.

Proces zkoušky dvou Kristových očistění chrámu je ve spisech Ducha proroctví uveden do souladu s třetí kapitolou Malachiáše.

„Když Ježíš očistil chrám od kupujících a prodávajících tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých žádostivostí a zlých návyků, které kazí duši. Citováno Malachiáš 3,1–3.“ Touha věků, 161.

Očistění Božího lidu představuje proces zkoušky, který je opakovaně ztotožňován s několika liniemi proroctví. Každý odkaz, počínaje Adamem a Evou až po dějiny milleritů, představuje očistění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„V posledních dnech dějin této země má být obnovena Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává jeho přikázání.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Proces očišťování sto čtyřiceti čtyř tisíc je prvním odkazem v knize Daniel, která je první knihou ze dvou knih, jež společně představují Zjevení Ježíše Krista, odpečetěné těsně před uzavřením lidské doby milosti. Proces očišťování sto čtyřiceti čtyř tisíc je také znázorněn jako proces zapečetění. Když první poselství procesu očišťování a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc začalo 11. září 2001, byl to bod obratu pro církev i pro svět. V osmnácté kapitole Zjevení tehdy přišel anděl, který osvěcuje svět svou slávou. Přesto ve Zjevení 18 není anděl znázorněn tak, že by měl ve své ruce něco k jídlu — avšak je to tam. Je tam malá kniha. Mohou ji snadno rozpoznat ti, kdo se rozhodnou jíst metodologii, kterou prorok Izajáš představuje jako „řádek za řádkem“.

Zásadou „řádek za řádkem“ rozumíme, že když Kristus sestoupil 11. září 2001, měl také „malou knížku“, která byla představena jako „manna“, „chléb nebeský“ a „malá knížka“. Avšak 11. září 2001 se dříve vyvolený lid, představovaný Jójakímem, rozhodl přidržet se zvyků a tradic adventismu, a poté započal svůj pochod do babylónského zajetí, které bude dovršeno při nedělním zákoně.

„Odkud pochází tvrzení, které jsem údajně vyslovila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na velké budovy, které tam vyrůstaly, patro za patrem: ‚Jak strašné výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně otrásl zemi! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, kromě toho, že vím, že jednoho dne budou tamní velké budovy strženy převrácením a vyvrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Když byly „velké budovy“ „New Yorku“ dne 11. září 2001 „svrženy obracením a převrácením Boží moci“, světlo anděla ze Zjevení osmnáctého naplnilo celou zemi, neboť v dějinách zemské selmy ze Zjevení třináctého nastal bod obratu.

„Existují období, která jsou zlomovými body v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto různé krize nastanou, je dáno světlo pro onen čas. Je-li přijato, následuje duchovní

pokrok; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

Když světlo anděla ze Zjevení osmnáctého přišlo 11. září 2001, ti, kdo toto světlo přijali, duchovně pokročili, a ti, kdo je odmítli, duchovně upadli a započali svou vzpurnou cestu dál ke svému poslednímu bodu obratu, k nedělnímu zákonu, kde navždy ztroskotávají ve svém vyznání jako poslové třetího anděla. Ti v Galileji, kteří se odvrátili a již více nechodili s Kristem v Janovi 6,66, se odvraceli od světla, které poprvé přišlo při jeho křtu, kde bylo první poselství oné zkušební historie zmocněno. V první kapitole Daniela jsou v dějinách, kdy je první poselství zmocněno, znázorněny dvě třídy ctitelů. Jójakím představuje ty, kdo ztroskotávají ve víře, a Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš představují věrné.

Ve třetím roce kralování judského krále Jójakíma přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, k Jeruzalému a oblehl jej. A Panovník vydal judského krále Jójakíma do jeho ruky i část nádob domu Božího; ty odnesl do země Šineáru do domu svého boha a nádoby uložil v klenotnici svého boha. I řekl král Ašpenazovi, správci svých dvořanů, aby přivedl některé ze synů Izraele, z královského rodu i z předních mužů, mládence, na nichž nebylo žádné vady, pěkného vzhledu, zběhlé ve vši moudrosti, znalé vědění, chápavé v poznání a způsobilé stát v královském paláci, a aby je vyučovali písmu a jazyku Chaldejců. A král jim ustanovil každodenní přiděl z královských pokrmů a z vína, které sám pil, aby je tak živili po tři roky; a po jejich uplynutí měli stanout před králem. Mezi nimi pak byli ze synů Judových Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš. A správce dvořanů jim dal jiná jména: Danielovi dal jméno Beltšasar, Chananjášovi Šadrak, Mišaelovi Měšak a Azarjášovi Abed-nego. Daniel si však v srdci umínil, že se neposkvrní královskými pokrmy ani vínem, které král pil; proto požádal správce dvořanů, aby se nemusel poskvřít. Daniel 1,1–8.

Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš byli synové Judovi. Byli učiněni kleštěnci, a tak představují poslední generaci adventismu. Nebúkadnesar, jako mnozí starověcí králové, dal tyto čtyři judské mládence vykastrovat, aby odstranil veškeré obavy, které by král mohl mít, když mu sloužili jako otroci a přicházeli do styku s královými manželkami a konkubínami.

Symbolicky představuje poslední generaci adventismu, neboť po těchto čtyřech již nebude žádná další linie Judy. Číslo čtyři je symbolem celosvětovosti, a tak představuje poslední generaci adventistů sedmého dne po celém světě, kteří rozpoznávají 11. září 2001 jako naplnění Božího prorockého slova.

Tito adventisté sedmého dne jsou předmětem Božího prorockého slova, neboť jsou těmi, kdo jsou povoláni, aby byli sto čtyřicet čtyři tisíce. Jejich prorocké dědictví však začalo vzpourou jejich otců v roce 1863. Tuto počáteční vzpouru je téměř nemožné rozpoznat, neboť byla zakryta tradicemi a zvyklostmi čtyř generací stupňující se vzpoury. Ačkoli je těžké ji rozpoznat, musí být spatřena a uznána, jak to nakonec činí Daniel v deváté kapitole knihy Daniel. Učinil tak tím, že rozpoznal pravdu obsaženou v Božím prorockém slově.

Vzpoura, z níž Daniel a tři mládenci bezprostředně vzešli, spočívala v odmítnutí jejich otce zůstat oddělen od pohanských vlivů, které je obklopovaly. V roce 1863 se laodicejský adventismus vrátil

k biblické metodologii odpadlého protestantismu a katolicismu, aby obhájil své odmítnutí Millerova ztotožnění „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest. Tato vzpoura byla v případě Daniela a tří mládenců představována králem Ezechiášem.

Král Ezechiáš úpěnlivě prosil Hospodina, aby nezemřel, a jeho modlitba byla vyslyšena, když mu Hospodin přidal dalších patnáct let. Tím pak zplodil Manasesa, jednoho z nejbezbožnějších judských králů, avšak také krále, který označuje počátek postupného sedmistupňového dobývání Judy a jejího zotročování. Roku 1856 přišel Věrný Svědek zaklepat na dveře laodicejského adventismu, avšak oni se rozhodli žít a nezemřít sobě. Do roku 1863 znovu vystavěli „Jericho“ a zahájili stupňující se vzpouru, která jim nakonec zabránila rozpoznat 11. září 2001 jako počátek jejich tříkrokové cesty do otroctví duchovního Babylóna, jež končí nedělním zákonem.

Pro krále Ezechiáše nastal rok 1863 tehdy, když byla vyslyšena jeho modlitba o život. Pán poskytl znamení, že jeho modlitba byla přijata. Bůh potvrdil tuto modlitbu pohybem slunce a Babylóňané spatřili Boží působení na nebesích, ačkoli nevěděli, co znamená. Potom přišli Babylóňané do Jeruzaléma, aby se dověděli o Bohu, který měl moc ovládat slunce. Místo aby oslavil Boha nebes, král Ezechiáš, místo aby zemřel sám sobě, rozhodl se oslavovat svůj chrám a své město namísto Boha, který si zvolil vložit své jméno do onoho chrámu a města.

Tato vzpoura přinesla proroctví, že děti z jeho krevní linie se stanou otroky a kleštěnci v Babylóně. Těmi dětmi byli Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš a představují duchovní závěrečnou generaci těch adventistů sedmého dne, kteří uznávají 11. září 2001 za zlomový bod v dějinách národů světa i církve, kdy je dáváno světlo, které má vyzkoušet a zapečetit sto čtyřicet čtyři tisíc.

V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. I přišel k němu prorok Izajáš, syn Ámosův, a řekl mu: Toto praví Hospodin: Uspořádej svůj dům, neboť zemřeš a nebudeš živ. Tu obrátil svou tvář ke zdi a modlil se k Hospodinu řka: Ach, Hospodine, rozpomeň se nyní, prosím, jak jsem chodil před tebou v pravdě a s dokonalým srdcem a činil jsem, co je dobré v tvých očích. A Chizkijáš se velmi rozplakal. I stalo se, dříve než Izajáš vyšel do prostředního nádvoří, že k němu přišlo slovo Hospodinovo se slovy: Vrať se a pověz Chizkijášovi, vévodci mého lidu: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: Slyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy; hle, uzdravím tě. Třetího dne vstoupíš do Hospodinova domu. A ke tvým dnům přidám patnáct let a vysvobodím tebe i toto město z ruky krále asyrského; a budu chránit toto město pro sebe samého a pro Davida, svého služebníka. I řekl Izajáš: Vezměte hroudu fíků. A vzali ji a přiložili na vřed, a on se uzdravil. Chizkijáš pak řekl Izajášovi: Jaké bude znamení, že mě Hospodin uzdraví a že třetího dne vstoupím do Hospodinova domu? A Izajáš řekl: Toto budeš mít za znamení od Hospodina, že Hospodin vykoná věc, kterou promluvil: Má stín postoupit o deset stupňů vpřed, anebo se vrátit o deset stupňů zpět? Chizkijáš odpověděl: Je to lehká věc, aby stín pokročil o deset stupňů; nikoli, ať se stín vrátí o deset stupňů nazpět. I volal prorok Izajáš k Hospodinu; a on přivedl stín o deset stupňů nazpět, po nichž již sestoupil na slunečních hodinách Achazových. V tom čase poslal Berodak-baladan, syn Baladanův, král babylónský, Chizkijášovi listy a dar; neboť uslyšel, že Chizkijáš byl nemocen. A Chizkijáš je vyslechl a ukázal jim celý dům svých drahocenností, stříbro i zlato, vonné látky i vzácný olej, celý svůj zbrojní dům i vše, co se nacházelo v jeho pokladnicích; nebylo nic v jeho domě ani v celé jeho říši, co by jim Chizkijáš neukázal. Tu přišel prorok Izajáš ke králi Chizkijášovi a řekl

mu: Co říkali ti muži a odkud k tobě přišli? Chizkijáš řekl: Přišli ke mně z daleké země, z Babylóna. I řekl: Co viděli ve tvém domě? Chizkijáš odpověděl: Viděli všechno, co je v mém domě; není nic mezi mými poklady, co bych jim neukázal. I řekl Izajáš Chizkijášovi: Slyš slovo Hospodinovo. Hle, přicházejí dny, kdy všechno, co je v tvém domě, i to, co tvoji otcové shromáždili až do tohoto dne, bude odneseno do Babylóna; nic nezbude, praví Hospodin. A z tvých synů, kteří z tebe vzejdou, které zplodíš, vezmou, a budou kleštěnci v paláci krále babylónského. Tehdy řekl Chizkijáš Izajášovi: Dobré je slovo Hospodinovo, které jsi promluvil. Neboť řekl: Což není dobré, bude-li za mých dnů pokoj a pravda? Ostatní příběhy Chizkijášovy a veškerá jeho udatnost i to, jak zbudoval nádrž a vodovod a přivedl vodu do města, cožpak to není zapsáno v Knize letopisů králů judských? I zesnul Chizkijáš se svými otci a na jeho místě kraloval jeho syn Manases. 2 Královská 20,1–21.

Následující verš říká:

Manasesovi bylo dvanáct let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě padesát pět let. Jeho matka se jmenovala Chefsíba. 2 Královská 21,1.

Jaký by byl výsledek, kdyby král Ezechiáš přijal Hospodinovu vůli, jednoduše dal svůj dům do pořádku a zemřel? Bylo mu dáno patnáct let navíc a o tři roky později se narodil bezbožný Manases. Co by se stalo roku 1856, kdyby adventismus přijal přechod z Filadelfie do Laodiceje, dal svůj dům do pořádku a ponechal nedotčené základní pravdy Williama Millera? Domnívám se, že odpověď na tuto otázku se nikdy nedozvíme, ale víme to, že „Daniel si v srdci předsevzal, že se neposkvrní královskou stravou ani vínem, které pil.“

V příštím článku budeme pokračovat v první kapitole knihy Daniel.